

Uitlaatklep

november 2017

Operatie IJssellinie Winnaarstactiek in het Vechtdal
Elfstedentocht in Hellendoorn

Van de voorzitter

Als verse voorzitter moet ik nog een beetje aan mijn rol wennen en zijn dingen nieuw voor me. Zo ook dit voorwoord, waarbij ik er toch graag een paar eerdere najaarsedities van de Uitlaatklep op na sla om te leren hoe mijn voorganger Henk dit met

bravoure iedere keer weer tot stand bracht. Ik mocht per slot van rekening nog een jaartje van zijn talenten gebruik maken...

Al bijna weer een jaar om en onze oudjes mogen weer in de winterslaap, om de woorden van voorganger nog maar eens te gebruiken. Mijn Viertje staat eigenlijk alweer een dikke maand stil, want die hoeft ook niet naar buiten als het regent. Om wat ruimte in de schuur te maken om aan de Rodeo te kunnen werken, wil ik het Viertje ergens in een opslag parkeren, maar ik weet niet zeker of er nog een droge dag komt deze maand.

Alhoewel het verhaal in de vorige editie van uw lijfblad zou kunnen vermoeden dat ik heel hard aan de Rodeo zou werken, is de werkelijkheid toch iets anders. Er is wel iets gebeurd, maar om nu van enorme voortgang te spreken... De auto is ondertussen wel helemaal gestript en het nieuwe chassis en de verse binnenschermen zijn opgehaald. Omdat een schutbord voor een R6 niet te echt te vinden is, is besloten om zelf een reproductie te maken. Dit keer uit aluminium, zodat deze er nooit zo erg uit kan komen te zien als zijn voorganger. De verrichtte werkzaamheden aan de Rodeo/Panda hebben dan ook vooral bestaan uit het maken van een mal van karton. Later meer hierover.

Voor de club was het een prima jaar. Allereerst wil ik vanaf deze plek

Michiel en Rianne van harte feliciteren met de geboorte van ons jongste clublid Jesper. Gezellig dat ze hem even kwamen showen op het najaarsweekend. Gelukkig kon de fotograaf Michiel en Jesper tezamen met zo'n mooie Renault 21 Turbo op de gevoelige plaat vastleggen. Verder hebben er aardig wat veranderingen plaatsgevonden in de organisatie. In het bestuur heeft Sjannien plaats gemaakt voor Bert, Mandy en Marlies hebben de clubwinkel overgenomen, er is een nieuwe clubtent die door de Kuipertjes wordt bewaard en voor de koffie kan je bij Wouter (en mij) terecht. Ik wil iedereen die zijn/haar taken heeft overgedragen nogmaals enorm bedanken voor hun inzet en zij die nieuwe activiteiten op zich hebben genomen ontzettend veel succes en plezier toewensen.

De nieuwjaarsreceptie was dit jaar wederom lekker bezocht; waarschijnlijk voor de laatste keer in Zutphen. Dank aan de leden die de hapjes en de drankjes verzorgd hebben. Toch is de nieuwjaarsreceptie altijd een gezellig intermezzo in de lange winterperiode tussen de kampeerevenementen.

Over het Land van Zand voorjaarsevenement heb ik in de vorige Uitlaatklep al uitgebreid gesproken, maar waarvoor nogmaals dank aan de organisatoren.

Het najaarsevenement ging dit jaar naar de provincie Overijssel, naar het Vechtdal, om precies te zijn. Met het zon overgoten weer hadden Richard en Anneke het goed voor elkaar. De echte vaste gasten waren er al een week, toen ik vrijdagochtend de vouwwagen vast kwam brengen op de gezellige camping. De rondrit op zaterdag was weer gezellig met leuke vragen, die wij (Bram en ik) pardoes waren vergeten in te leveren, zodat anderen er met de winst vandoor gingen. Hun relaas over het weekend kunt U verderop in deze Uitlaatklep lezen. Op de zondag werd het weekend afgerond met een leuke stadswandeling.

Dan nog een vooruitblik voor 2018. Om te beginnen is er natuurlijk weer de nieuwjaarsreceptie op 7 januari 2018, vanaf een uur of half twee. Dit keer heeft de organisatie een plek gevonden in Eerbeek. Het adres is: Scouting Tapawingo Veldkantweg 8C, 6961 HJ Eerbeek

Aan het voorjaarsevenement wordt door een aantal van onze Drentse leden al hard gewerkt en zal in het eerste weekend van juni (1, 2 en 3) plaatsvinden in, u raadt het al, Drenthe. Voor het komende najaarsevenement weten we vooral de datum, nl. het tweede weekend van september (7, 8 en 9) en is het idee dat we Zeeland aan zullen gaan doen. Vrijwilligers voor de organisatie kunnen zich melden!

*Met vrolijke Vrijbuiters Groet,
Folkert Sikkema*

R4F4 speelt mee in Theaterspektakel Operatie IJSSELLINIE

Op 11 september j.l. kreeg ik onderstaand mailtje van Arto van Kerkhof:

*Dag Harry.
Zomaar een berichtje. ... M'n 68er F4tje
speelt mee in www.operatieijssellinie.nl
Alle kaarten zijn helaas al uitverkocht.
Groet Arto*

En omdat mijn roots in Wijhe aan de IJssel liggen, kijk je dan toch meteen op de genoemde site. Daar wordt de historie van de IJssellinie als volgt beschreven:

Koude oorlog

Het was strikt geheim. Vragen werden niet gesteld en het terrein was uiterst verboden. Het zijn de jaren '60. De tijd van de grillige Koude Oorlog, een periode van gewapende vrede tussen het communisme en de kapitalistische wereld. De tijd van onrust en onweerdheid.

IJssellinie

Wat verborgen werd, was de IJssellinie, een militaire verdedigingslinie die in het diepste geheim werd aangelegd. Met een dam, verschillende sluizen en bunkers zouden we onszelf beschermen tegen een eventuele invasie van de Russen. Bij gevaar zou de IJssellinie in werking worden gezet en zou een enorm gebied van Zwolle tot aan Nijmegen onder water worden gezet. Zelfs Duitsland zou niet gespaard blijven en zou onder water lopen bij grote waterafvoer. Er werd gesproken over een evacuatie van 410.000 personen.

Geheimhouding

Bewoners wisten dat er van alles loos was, maar ondanks deze grote operatie werd de strikte geheimhouding pas eind 1990 opgeheven. Toen pas werd bekend bij bewoners wat er zich destijds allemaal had afgespeeld en wat de impact zou zijn geweest bij het in werking zetten.

In de periode 7 september t/m vrijdag 22 september werd het stuk als een bijna 3 uur durende openluchttheater voorstelling gedurende 12 avonden opgevoerd op het Landgoed De Haere te Olst. Per voorstelling was er plaats voor 350 belangstellenden. Wat jammer dat alle voorstellingen uitverkocht waren; ik had het graag willen meemaken.

Zouden er toch niet alsnog een paar kaartjes geregeld kunnen worden.....?

Arto had de auto op 5 september afgeleverd en de afspraak was gemaakt dat deze op vrijdagavond 22 september na de laatste voorstelling weer zou worden opgehaald. Daar lag onze kans; Arto kon voor deze laatste avond 2 kaarten regelen en ik mocht mee op voorwaarde dat ik hem zou helpen om de auto in het donker op de autoambulance te krijgen.

Nou, geen enkel probleem, graag zelfs! Al had ik weinig idee van wat je zou kunnen verwachten. Op de site maar eens kijken naar de omschrijving van het verhaal:

Het verhaal

Operatie IJssellinie vertelt het verhaal van burgemeester Theo en zijn gezin. Dat verhaal begint met een rode envelop, die instructies bevat voor een evacuatie van de bewoners van zijn dorp als de Russen

komen. Want als dat gebeurt, wordt de IJssellinie in werking gezet om Nederland tegen de Russische inval te beschermen. En met het in werking stellen van de IJssellinie zal de hele IJsselvallei onder water komen te staan.

Theo zit met zijn handen in het haar. Hij heeft een onmogelijke opdracht. Hij moet duizenden inwoners veilig stellen en mag hen daar niet op voorbereiden, want de operatie is strikt geheim. Bovendien dreigt zijn huwelijk met de mooie Anya te stranden en slaagt hij er niet in zijn zeventienjarige dochter in het gareel te houden. Terwijl de wereld zijn adem inhoudt omdat grootmachten Amerika en Rusland het vriespunt van de Koude Oorlog bereiken tijdens de Cubacrisis, wordt de druk op Theo zo groot, dat zich in een klein dorp aan de IJssel een ramp lijkt te gaan voltrekken.

Operatie IJssellinie is een verhaal van toen met een actueel thema: angst als levenshouding en de rampzalige gevolgen daarvan. De voorstelling is een pleidooi om te durven leven.

Het grote geheim, bedoeld om te vijand te weren, wordt verteld op een bijzondere locatie. Terug naar de jaren '60 op het mystieke landschap de Haere met haar romantische uitstraling, verscholen bunkers en mysterieuze sfeer. Een theaterspektakel in de openlucht aan de oever van de IJssel, die ons allen verbindt.

Op de bewuste vrijdagavond had ik om half 8 bij de ingang afgesproken met Arto. We kregen beiden een blauw polsbandje om en konden doorlopen naar een verzamelplaats iets verder op. Anderen hadden een rood, geel, groen of andere kleuren bandjes.

Dat was voor het vak op de tribune werd ons verteld.

Toen de groep compleet verzameld was, konden we via een lichtroute door het bos naar het veld lopen waar de voorstelling plaats zou hebben. Onderweg langs het pad allerlei typische jaren '60 tafereeltjes met echte acteurs.

Zo zag je een man met een emmer sop zijn A-Kadettje staan wassen, zat er een gezinnetje naar een zwart-wit TV te kijken, terwijl moeder stond te strijken. Ergens werd een kind in bed gestopt, of er zat een oma sokken te stoppen.

Zo kwamen we aan een open grasveld dat we moesten oversteken om op de tribune een plekje te zoeken. Toen iedereen zijn plaatsje had ingenomen, werd de verlichting gedimd en kregen we een blik in de keuken van het burgemeestersgezin, dat net aan tafel ging.

“Wat eten we?” wilde burgemeester Theo weten. “Andijvie met een gehaktbal, aldus de vrouw.” “Zoals mijn moeder hem maakt?” “Ja, zoals je moeder hem maakt!”

Zijn 17-jarige dochter Anna behandelt hij alsof ze nog een kind is. Het is duidelijk dat Theo de spil in het burgemeestersgezin is, waar alles om draait.

Tot de burgemeester van Hasselt hem belt met de mededeling dat de hele IJsselvallei tot voorbij Zwolle onder water zal komen de staan, zodra de Dijkgraaf van de IJssellinie daartoe de opdracht zal geven. Theo zal daartoe een evacuatieplan moeten maken om de burgers in zijn gemeente in veiligheid te kunnen brengen.

We zien een erg onzekere burgemeester, die aan de keukentafel met een partij miniatuur autobussen aan het puzzelen gaat, hoeveel mensen op die manier naar een veilig oord gebracht kunnen worden. Tot ergernis van zijn vrouw en dochter, die de in zichzelf kerende burgervader helemaal niet meer herkennen.

Dan zien we links vanuit een donker bospad de gele koplampen dichterbij komen van wat onmiskenbaar een R4 is. Het blijkt slager Zendijk te zijn, die de wekelijkse bestelling bij het burgemeestersgezin komt afleveren. De burgemeester heeft een dringende vraag: Slager, wat is het laadvermogen van

uw bestelwagen? Wel 500 kg, is het antwoord. Dus dan zou je eventueel 6 volwassenen achterin je auto kunnen vervoeren? De slager begrijpt de vraag niet en mompelt nog iets dat het een koelauto is. Hij stapt weer in en de rode achterlichtjes verdwijnen in het donkere bos.

Intussen zijn er Nederlandse soldaten gesignaleerd die op strategische punten langs de IJssel patrouilleren.

Ook dochter Anna en haar vriendinnen hebben dit gehoord en willen naar de soldaten toe.

Om half 10 thuis! schreeuwt vader Theo haar nog na.

Als ze weer thuis is, stelt ze haar vader een paar vragen.

Waarom is er zoveel onrust onder de mensen? Waarom zeggen ze dat de Russen komen?

Wat is communisme en waarom moeten we daar bang voor zijn?

“Ga jij je mooie hersentjes daar niet op pijnigen” is het weinig zeggende antwoord van Theo.

De ontmoetingen van dochterlief met de patrouillerende soldaten blijven doorgaan en de gevolgen blijven niet uit. Ineens komt ze thuis met de mededeling dat ze zwanger is. Dit tot schande in het burgemeestersgezin, waardoor de dochter in wanhoop haar biezen pakt.

Dan zien we verderop in het bos een rood schijnsel, dat een donkere laan steeds feller verlicht.

Een compagnie Russische soldaten marcheert verderop voorbij, waarbij hun Russische strijdlieden wat gedempt door het bos klinken.

Plotseling zien we tientallen figuranten met koffers en tassen voorbij trekken, die kennelijk naar een veiliger oord op zoek gaan. In de verte zien we ook talloze fietslampen langs komen en weer verdwijnen. De onrust onder de bevolking is duidelijk voelbaar.

De burgemeestersvrouw zie je dan in de slaapkamer haar koffer inpakken en naar

Theo lopen. “Liefje, jij bent goed voorbereid! Hoe weet je dat we hier allemaal weg moeten?” “Wat jij doet moet je zelf weten, maar ik ga bij je weg” is haar antwoord. Ook zij pakt haar biezen en verdwijnt in het donker.

Dan komt het telefoontje van de dijkgraaf; het is zover, de mensen moeten weg, alles wordt onder water gezet.

Ik ben de laatste die dit gebied verlaat roept Theo tegen zichzelf, waarna een onheilspellend luchtalarm met draaiende zoeklichten aankondigt dat er wat gaande is.

Als toeschouwer op de tribune word je hier

helemaal in meegezogen en ik heb rillingen op mijn rug.

Vanuit mijn linker ooghoek zie ik koplampen naderen, 2, 4 en meer, nog meer. Het is een konvooi met 6 militaire voertuigen en 7 autobussen, (allen oldtimers uit de jaren '60-'70), die stoppen aan de andere kant van het veld waarop de openluchtvoorstelling zich afspeelt.

Dan staan er vanaf de tribunes diverse mensen op, die gekleed zijn in een tenue van de Bescherming Burgerbevolking (BB). Ieder van hen heeft een vlag bij zich van een bepaalde kleur en begeeft zich naar één van de gereedstaande bussen.

Daarop wordt de hele tribune geëvacueerd. Iedere bezoeker heeft een armbandje van een bepaalde kleur en wordt verzocht zich naar de corresponderende BB-er te bewegen en daar in de juiste bus te stappen. Onderwijl blijft het luchtalarm maar loeien.

Van de rechterkant nadert opeens de eerder beschreven slaggers R4 met zijn gele koplampjes, die door onze militairen echter wordt aangezien voor een vijandelijk voertuig.

Er wordt geschoten; de R4 probeert achteruit te vluchten maar plots vallen de gele koplampjes uit en stopt het motorgeluid. Kennelijk is de slaggersauto uitgeschakeld en

kan daarom niet meer fungeren als manschappen transportwagen.

Wij stappen samen met nog 45 gelukkigen in de bus die de blauwe BB-er aangeeft.

Na een tijd is iedereen ingestapt en is het hele veld en de tribune leeg.

Het konvooi zet zich in gang, de legervoertuigen voorop, gevolgd door de 7 bussen.

Hoewel het script dit niet vermeldt, tovert Arto 2 blikjes Radler uit zijn tas, die wij in de bus snel even soldaat maken.

We rijden ondertussen langs een aantal huizen, waar mensen met holle ogen, uitgestrekte armen en zware koffers ons smeken of ze ook mee mogen. Best aangrijpend, we hebben echt nog wel plek, maar de bussen rijden door tot de provinciale weg, de dijk Zwolle-Deventer, die bij de oversteek ter plekke is afgezet, zodat we ongehinderd door kunnen.

We rijden een buitendijks gebied in, dat ik herken als militair terrein waar de verdedigingswerken van Hengforden liggen.

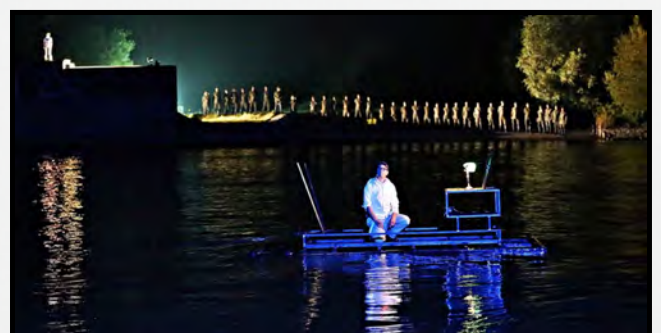
Het konvooi stopt uiteindelijk op een drassig terrein, dat door de genie met rijplaten bereikbaar is gemaakt.

Daar aangekomen worden we gesommeerd om allen uit te stappen en 2 aan 2 het pad af te lopen dat door een schaars blauwe verlichting gemarkeerd is.

Degenen die dachten wel met 3 naast elkaar te kunnen lopen, kwamen bedrogen uit en stonden al snel in de modder te trappen. Uiteindelijk kwamen we uit bij een tribune, waar iedereen weer een plekje vond.

Toen de spotlights weer aan gingen, zagen we dat de tribune pal aan de IJssel was opgesteld.

Op nog geen 10 meter voor ons zagen we de stroming van de rivier. Plots kwam aan de overkant van de rivier een heel peloton Russische soldaten in beeld dat in omvang steeds verder aanzwelde. Ineens klonken er

Russische liederen in onze richting. Steeds luider en in een steeds sneller tempo galmde het gezang over de IJssel. Een lichte nevel op de rivier gaf het geheel een heel mystieke sfeer en dat maakte het zó imponerend! Kippenvel gewoon!

Je kreeg echt het gevoel dat de boel onder water stond en de vijand voorlopig niet massaal verder kon.

Intussen zagen we op de bunker de burgemeestersdochter verschijnen, terwijl direct voor de tribune een drijvend tafereel voorbij kwam, waarbij burgemeester Theo aan zijn bureau zat en nog net de voeten droog hield.

Er ontstond een stevige dialoog tussen Theo en zijn zwangere dochter Anna. Met de nodige verwijten. "Jij hebt me altijd beschermd pa en alle risico's voor me weggenomen. Toen ik voor het eerst leerde fietsen, had jij stropakken langs het pad gelegd, zodat ik me niet zou kunnen bezeren. Maar vallen hoort ook bij het leven!

Mijn kind zal door vallen en opstaan groot worden. Hij zal wel pijn lijden en verdriet hebben."

Een prachtige paradox met vader Theo, die zijn dochter nog steeds niet als volwassen vrouw kon zien.

Maar wel trots meldde dat hij toch de laatste was die zijn gemeente had verlaten!

Onder een ovationeel applaus werden alle spelers van dit openlucht spektakel nog eens voor het voetlicht gebracht en daarmee was de voorstelling afgelopen.

Alle bezoekers zochten daarna de bus weer op waarmee ze gebracht waren.

Arto en ik hadden als een van de eersten ons plekje voorin weer gevonden.

De klapdeur bleef open staan om de overige bezoekers ook te laten instappen.

Maar doordat de uitlaat van de bus die ervoor stond naar binnen walmde, was de dieselstank niet te harden en was het gewoon benauwd binnen.

Niet te geloven wat die oldtimer bussen aan zwavel en stank uitstoten! Die voorstelling was gratis, maar dit kost ons wel een paar maanden van ons leven was de conclusie van Arto.

Toen iedereen weer was ingestapt reden we terug naar landgoed de Haere waar nog een gezellige nazit was. Bij diverse vuurkorven werd een drankje en een hapje genuttigd. De "Russische" soldaten waren intussen ook teruggekeerd van de overkant van de IJssel. Ze bleken te bestaan uit het mannenkoor Olst-Wijhe en gaven nog een prachtige toegift voor het nog ruimschoots overgebleven publiek.

Daarmee was de avond echt voorbij en moest de F4 nog even op de auto ambulance gereden worden.

Doordat het overal erg drassig was, besloten we in de bocht van het parkeerterrein op vaste grond de auto met trailer neer te zetten en de F4 erop te rijden.

Er moest nog even flink worden bijgelicht om de sjobanden op de goede manier vast te kunnen zetten, hetgeen nog de nodige tijd kostte.

Maar de bezoekers die het parkeerterrein wilden verlaten hadden alle begrip dat het even duurde om deze fraaie F4 oldtimer af te voeren.

Niemand die stond te toeteren en met een lach en een duim omhoog reed men langs ons heen.

Zo kwam er een eind aan een prachtig

openlucht spektakel, waarvan je zelf vooraf nauwelijks een voorstelling kon maken.

P.S.

- Tijdens de voorstelling mocht er niet gefotografeerd worden.
- Foto's zouden er voldoende op de facebooksite geplaatst worden.
- En hier op de site van de theatergroep zijn ook een aantal foto's te vinden:
<http://www.tgdejongehonden.nl/fotos/nggalerie/de-jonge-honden/operatie-ijsstelling>

En wil je een indruk krijgen van de première voorstelling dan is er op YouTube deze video te vinden:

https://www.youtube.com/watch?v=Pql6yc7_tt4

En deze samenvatting van het theatergezelschap zelf:

<https://www.youtube.com/watch?v=UIYtxOlbczQ>

Harry Velthuis

Een bekend gezicht

Naam: Albertjan

Woonplaats: Assen

Beroep: vrachtwagenchauffeur

Wat voor Renault rij je? Geen, maar ben weer bezig met een viertje opbouwen.

Hoelang rij je al Renault? Vanaf mijn 18e. Mijn 1e was een parse, maar daar heb ik nooit mee gereden.

Waarom rij je Renault? Heerlijk spartaans autorijden.

Wat zijn de charmes van je auto? De aankomende vier? Dat het een 2e type viertje is en dat ik hem naar eigen ideeën kan opbouwen. Een oude Renault met moderne technieken erin.

Hoelang ben je al lid van de club? Als het goed is vanaf dag 1.

Hoe ben je met de RVVC in contact gekomen? Door het sebatival evenement. Je blijft bij de mensen waar je de meeste klik mee hebt.

Wat betekent de RVVC voor je:

Hoofdzakelijk lol hebben. Gezelligheid, leuke mensen, lekker barbecueën.

Heb je ook buiten de evenementen om contact met andere leden? Ja, met sommige wel. De ene keer meer dan de andere

keer.

Ben je ook lid van andere autoclubs? Zo ja, welke en waarom? Nee, helemaal niet.
Ga je ook naar auto/Renault evenementen die niet door de RVVC georganiseerd zijn? Weinig, dat komt ook omdat ik nu niet in een viertje rij. Als je naar zoiets toe gaat, wil je ook met iets leuks voor de dag komen.
Kan je in een zin weergeven hoe het voelt om in een oude Renault te rijden? Mmm... In hoofdzaak spartaans en lekker simpel. Niet te moeilijk, gewoon rijden.

Wil je nog iets kwijt of heb je nog iets aan te vullen. Nee, niet echt eigenlijk. De manier hoe je mij in dit interview lokte, was een mooie valstrik. (hoe? Dat vertellen we natuurlijk niet.)

Contributie 2018

Met het nieuwe jaar in het vooruitzicht, hierbij ook weer het traditionele verzoek om de contributie tijdig over te maken. Om het gemakkelijk te maken volgen onderstaand de gegevens voor de betaling. Alvast dank namens je club!

IBAN: NL 37 ABNA 0593510011 t.n.v. RVVC te Zwolle.

Contributie lid: € 15,-

Contributie gezin: € 25,-

Martijn Brouwer

Elfstedentocht III: Hellendoornrally

SOME SAY... dat Willem Gerdingh op het najaarsevenement van 2016 de elfstedentocht op 15 januari 2017 zou worden gereden. Een delegatie van de RvVC heeft het volbracht, maar dat is al eens beschreven in een uitlaatklep. De elfstedenappgroep is blijven bestaan de 2e elfstedentocht werd gereden in Duitsland op De Ring. Ook aan dat tripje heb ik echter niet meegedaan. Tijdens het Vechtdal evenement werd de appgroep tijdelijk omgezet in Hellendoorn rally. Dat wilde ik wel eens meemaken. Had wel vaker langs circuit gezeten, maar zo'n rally is toch anders he... het werd dus mijn rally kijk ontmaagding en elfstedentochtontmaagding in een. WOW!

Naarmate zo'n event nadert, worden de leden van de appgroep steeds fanatieker in reageren... daar kwamen best handige tips uit zoals laarzen (wellies) mee.

David (de pizzabakker met eigenaardige tent) moest op vrijdag tot 18:00 werken. Hierdoor hebben wij de eerste proef helaas gemist. Tijdens de service werden wij verenigd het elfsteden gezelschap en werd ik, met name door een dol enthousiaste Folkert bijgepraat over de regels van het rallyrijden. Dat bleken er veel meer dan verwacht.

Vanuit de service snel een plek uitzoeken voor de 2e proef. En daar kwam het advies laarzen mee te nemen goed van pas. De kunst van rally kijken zit in het vinden van de juiste spot en laat die nou 2 slootjes en 1,5 km verderop in het weiland zijn...

Daar sta je dan in het donker met het bijna voltallige bestuur (Henk stond vast elders

langs de baan) te wachten op wat komen gaat. Menno had nog gezegd; niet in de lichten kijken, dan zie je niks meer. Wat doe je automatisch als iets eraan komt waar je op wacht? Juist er naartoe kijken... die lichten zijn niet normaal fel! Er reden wel wat klaskiekers met van die oude zoeklichten, maar die led-verlichting... bizar gewoon.

Wat prachtig allemaal, de zoeklichten die je in de verte boven de bomen snel dichtbij ziet komen, het geschreeuw van de motoren, het gefluit van de turbo's en dan de auto's voorbij zien snellen zoekend naar grip op het onverharde pad.

Van hypermoderne rallyauto's tot Opel Manta's en Ford Escorts... het ging allemaal veel te snel voorbij,

letterlijk en figuurlijk. Na deze proef was het voor de vrijdagavond alweer afgelopen. Dat wil zeggen langs de proef want we hebben, enthousiast als we waren, tot 2:00 uur filmpjes van rally's zitten kijken onder het genot van een paar biertjes.

Vrijdagnacht was Martijn Brouwer alweer huiswaarts gekeerd. Zaterdag moest Folkert werken en Menno vond het nodig om naar wat hout te gaan kijken voor een vloer ofzo... David en ik hadden er echter nog niet genoeg van en keerden terug naar het geweld wat rally heet. Aangekomen bij de proef stonden we bij de meest slechte spot die je maar kon bedenken. 'De kunst van rally kijken zit in het vinden van de juiste spot.' Wij op de kaart een goede plek opzoeken en uitzoeken hoe we er konden komen. Na een wandeling van wederom 1,5 km stonden we op een prachtplek. Weliswaar aan een verhard stuk, maar we konden ze van ver zien aankomen en 3 bochten door zien knallen... wat een lef, zo hard over smalle paadjes met bomen erlangs. Dat het

niet zonder risico is, bleek wel in de proef ervoor. Auto tegen een boom gecrasht. Overdag zie je de auto's natuurlijk veel beter, maar de nachtrit vond ik toch meer magisch. Ook deze proef ging weer veel te snel voorbij. Terug wandelen naar de auto en op huus an. Wat een mooi Sallands feestje was dat!

Waar de elfstedentocht voor de editie van volgend jaar allemaal nog 'verreden' gaat worden, weet haast niemand. Maar volgend jaar de Hellendoorn rally elfstedentocht? Ik ben erbij!

Wouter Hoek

Vechtdalwinnaars

De formatie van het winnende team leek voor het argeloze clublid een ogenschijnlijk irrelevant gegeven. Het was echter een kleine maar belangrijke stap in de route naar de overwinning.

Maureen liet aan het clubweekend een dagje werken voorafgaan, zodat ze de scherpte van die dag al vroeg te pakken had en dat meenam naar Ommen. Menno pakte het anders aan: een bezoek aan Meteoconsult op vrijdagochtend om inzicht in de weergoden te krijgen en afspraken te maken over de weersverwachting. Beiden zouden daardoor later arriveren, wat het geniale van het aanvalsplan kenmerkte. Sabine en Martijn zaten op een afwijkende tactiek: zij kwamen geheel volgens alle verwachtingen ergens in de middag aan. Zij reisden echter niet gezamenlijk. Sabine bestuurde de Renault 5 met de Rapido erachter. Martijn had meer snelheid tot zijn beschikking: de compromisloze 21 Turbo scherpte zijn zintuigen.

Uiteindelijk was het winnaarsteam bekend bij intimi. Het grote publiek zou pas op zaterdag ontdekken wie hun concurrenten zouden zijn. Op vrijdagavond was er de mogelijkheid om pizza's te eten. Het winnaarsteam had echter besloten om risico's te spreiden en at gescheiden. Aan de gezelligheid deed het niets af, vermaeck tot in den laate uurtjes. Een prima gelegenheid om

met bier en muziek de concurrentie te analyseren.

Dan de wedstrijddag. Sabine speelde voor dood, een afleidingsmanoeuvre uiteraard.

De 21 was het wapen voor de wedstrijd. Gedwee wachtend in het middenveld, maar licht onrustig door de naderende overwinning. Na de ontvangst van het navigatiepakket mocht de turbo gaan blazen. Fluks werden de foto-opgaven verschalkt, gelijk een tijger in een nest jonge hertjes. De taakverdeling tussen bestuurder, navigator en het secretariaat op de achterbank werd aangevuld door Tommie. Deze slimme en lange teckel vervulde zijn rol van co-navigator met verve en hing met wapperende lange haren uit het raam om de route goed te analyseren.

Halverwege waren er twee stops. Om verwarring te zaaien bij de andere deelnemers, vroeg Sabine een frisse-lucht-moment aan. Op 50 meter van eigenlijke pleisterplaats wierp de verdeel-en-heerstactiek van het vrijdagavondmaal zijn vruchten af. De details zullen wij u, waarde lezer, besparen.

Dan het moment waarop de winnaars toesloegen: het tellen der Viertjes. Richard had hiertoe een ansichtkaart uit zijn fraaie collectie uitvergroot. Na het tellen van de Viertjes door Menno 'Eagle-eye' Merts, kon Richard eindelijk zijn indicatieve schatting van het aantal vervangen door het daadwerkelijke aantal Viertjes.

Na een overheerlijke koffie met gebak, om alvast onze naderende overwinning te vieren, vervolgden wij onze zegetocht. En hoe treffend: het Vliegermuseum was voor dit team the place to be. Net als wij zijn het tenslotte hoogvliegers.

De rest is geschiedenis, waarover wij kort kunnen zijn. In een overwinningsroes werd de rest van de route met de nodige turbodruk afgerond. Fraaie wegen, waarbij de stuw van Junne niet werd geschuwd, leidden naar de camping terug. Alwaar bij een gezellige barbecue de overwinnaars ook duidelijk werden voor de andere deelnemers. Gekroond met de wisselbokaal en een rijke-

lijk gevuld prijzenpakket kon de overwinningavond aanvangen. Gezelligheid alom en dat werd onverminderd voortgezet tijdens de stadswandeling op zondag. Zelden zoveel ooit historische plaatsen in een stad gezien.

Hartelijk dank aan Richard en Anneke voor het faciliteren van deze overwinning en een topweekend!

*Team Wapperende lange haren,
Maureen ✂ Menno en Sabine ✂ Martijn
Tommie*

Raad waar hij staat

In de vorige Uitlaatklep werd "Raad waar hij staat" vervangen door een samengestelde foto. De vraag bleek specialistische kennis te vragen: geen enkele reactie kwam binnen, laat staan een goed antwoord. Daarom hieronder de antwoorden, met de klok mee vanaf linksboven:

5 Alpine, Alpine A110, Mégane 4 GT, R14.

Deze keer weer een gewone raadplaat. Inzet is een leuke verrassing uit de clubwinkel.

Een nieuw gezicht

Even voorstellen: ons jongste lid!

Dit is Jesper, geboren op 20 augustus 2017. Hij zal samen met ons veel evenementen mee gaan maken en krijgt de liefde voor de Renault met de paplepel ingegoten. Wie weet rijdt hij over 18 jaar wel zijn eigen Renault...

Bedankt voor alle felicitaties en kaartjes!

Tot ziens op een volgend evenement,
Michiel, Rianne en Jesper Komies

Onbekend

Rondstruinend op het internet kom je nog weleens leuke weetjes tegen. Zo dacht ik de Renault-geschiedenis aardig in beeld te hebben, maar struikelde ik op Autoblog.nl over een bijzonder aardig artikel. De auteur, onder het pseudoniem Willeme, verrast wel vaker met mooie artikelen vol informatie over de totstandkoming of achtergronden van een automodel.

In dit geval ging het om de Renault Torino. De Rambler, een gerebadgde amerikaan, ken je vermoedelijk wel. De Torino is hier echter volkomen onbekend.

Klik op de link voor het artikel:
<https://www.autoblog.nl/nieuws/special-renault-torino-101501>

Martijn Brouwer

Verder kijken

Bekender en tegenwoordig een gezocht klassieker, is de Maserati op de voorgrond. Dit is de Bora, een sierlijk gelijnde sportwagen uit de jaren '70. (Jazeker, die Volkswagen had geen originele naam). Voor ons als Renault-liefhebbers valt de achtergrond misschien wel meer op:

Een heerlijk straatbeeld uit 1972, dat niet compleet is zonder een R4 in beeld.

Martijn Brouwer

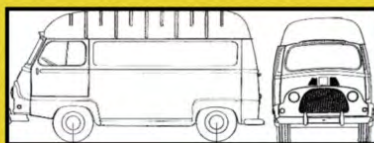
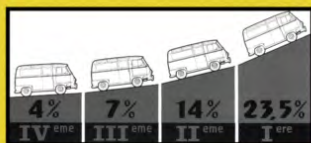
Agenda

7 januari 2018
Nieuwjaarsborrel
Eerbeek

1-3 juni 2018
RVVC Voorjaarsevenement
Drenthe

7-9 september 2018
RVVC Najaarsevenement
Zeeland

Conceptcar 1993: Renault Racoon

Renault Estafette Specialist
Willem Belder Klassiekers
Tel: +31 (0)644904582

Marsweg 115-3
7202AT Zutphen
Bezoek op afspraak

Email: estafettewillem@gmail.com

WWW.RENAULTESTAFETTE.NL

Clubinformatie

Renault Vrijbuiters Vrienden Club
Opgericht 15 sept 2006 te Hoogwoud
KvK 01116245

Ledenadministratie

penningmeester@rvvc.nl
Lidmaatschap EUR 15 per persoon per kalenderjaar, EUR 25 per gezin per kalenderjaar t.n.v. RVVC te Zwolle
IBAN: NL37ABNA0593510011
BIC: ABNANL2A

Webmaster

Michiel Komies, webmaster@rvvc.nl

Bestuur

Bert Strijker
Contactgegevens volgen

Folkert Sikkema
Dr. F.W. Klaarenbeeksingel 57
3871 XB Hoevelaken. 06-54711116

Henk Buwalda
Meekeshof 23
9089 BC Wytgaard. 058-2553235

Martijn Brouwer
Verl. Hoogeveense vaart 56
7864 TC Zwinderen. 06-42516883

Menno Merts
Breegraven 67
7231 JB Warnsveld. 06-15097768

Coördinator evenementen

Henk Buwalda; contactgegevens: zie boven

Redactie Uitlaatklep

Wouter Hoek, Sabine Velthuis, Harry Velthuis, Martijn Brouwer redactie@rvvc.nl

Clubartikelen

Mandy Welagen-Marlies Kuiper
clubwinkel@rvvc.nl

Technische vraagbaak

Jaap Wagenmaker, tel: 0228-724333
Wim Meester, tel: 0228-584825
Harry Velthuis, tel: 0591-618696